

view

photography magazine

rice: 7 euro

9000222081144

Smoke

Untitled

Smoke est un jeune collectif de photographes belges (d'origine ou d'adoption) et étrangers. Les thèmes sont libres, l'écriture marquée, le regard sans compromis et leur démarche est traversée de questions sur les modes nouveaux de circulation et de présentation de l'image (signalons que Smoke sera présent, pour ainsi dire à peine éclos, aux Rencontres d'Arles 2007).

Smoke is een jong collectief van Belgische [Belg van afkomst of door adoptie] en buitenlandse fotografen. De thema's zijn vrij, het handschrift uitgesproken, de blik compromisloos en hun benaderingswijze wordt doorkruist met vragen over de nieuwe wijzen van verspreiding en van presentatie van het beeld [vermelden we ook dat "Smoke", nauwelijks ontloken bij wijze van spreken, zal aanwezig zijn op de Rencontres d'Arles 2007].

Smoke is a young collective of Belgian (by birth or adoption) and foreign photographers. The themes are free, the writing is distinct, the expression is uncompromising and their approach is crossed with questions on the new methods of circulating and presenting images (please note that Smoke shall attend, having only just formed, the Arles Rencontres 2007).

Explicitement ou implicitement, la plupart de ses représentants se situent, pour en avoir suivi les stages et l'enseignement, sur les traces (de fumée ?) de tel photographe ascendant et intrinsèque de l'agence 'Vu', auquel leurs images feront immanquablement songer. Le nom du collectif lui-même évoque l'addiction ou l'image-écran... Syndrome dagatamania ? Collectif sous influence ? Un rideau opaque et éphémère ? Ou plutôt le rejet mature de la belle image, de la transparence du sens, de l'esthétisme bien-pensant ? Sans souci de politesse, Smoke souffle ses

images en plein dans les yeux. C'est du sans filtre à gros grain, qui pique le regard et dont – qui sait ? – l'excès peut même nuire aux santé fragiles. C'est un monde autre, caché dans le nôtre et qui le hante, l'asphyxie, le tourmente comme un mauvais rêve, une pensée obscure, ou une bouffée de liberté à laquelle il n'était pas habitué. L'air y est différent, à la fois sombre et incandescent, envirant, impalpable... Les choses, alors, ne sont plus tout à fait ce qu'elles sont, et la vie semble respirer différemment, plusieurs crans en dessous.

Het merendeel van zijn vertegenwoordigers situeert zich in het spoor van een bepaalde fotograaf van het agentschap "Vu", invloedrijk en onverzettelijk, door er ofwel stages ofwel een opleiding bij gevuld te hebben. Hun beelden doen er onbetwistbaar aan denken. De naam van het collectief zelf doet denken aan verslaving of aan een "scherm-beeld"... Syndroom van "dagatamania"? Collectief onder invloed? Een ondoorzichtig en vergankelijk gordijn? Of eerder het volwassen afwijzen van het mooie beeld, van de transparantie van de betekenis, van het conformistisch estheticisme?

From "Inviolée", 2006 © Emmanuelle Bousquet

Niet bekommerd om beleefdheid blaast Smoke je zijn beelderd recht in de ogen. Het is grofkorrelig, zonder filter, en het doet pijn aan de ogen en – wie weet – misschien dat een overdaad ervan schadelijk kan zijn voor een zwakke gezondheid. Het is een andere wereld, verborgen in de onze en die deze laatste achtervolgt, verstikt, kwelt lijkt een nachtmerrie, een donkere gedachte of een wolkje vrijheid waaraan dat leven niet gewend was. De lucht is er anders, tegelijkertijd somber en roodgloeiend, opwindend, ontastbaar. En de dingen zijn dan niet meer helemaal wat ze zijn, en het leven lijkt anders te ademen, heel wat stappen lager.

Explicitly or implicitly, most of its representatives place themselves, for having followed placements and teaching, on the trail (of smoke?) of an upcoming, intransigent photographer from Vu agency, who their images unfailingly make one think back to. The very name of the collective evokes addiction or a screen-image... "D'Agata-mania" syndrome? A collective under influence? An opaque and ephemeral curtain? Or rather the mature rejection of public image, transparency of meaning and conservative aesthetism? Without worrying about politeness, Smoke

blows its images right into the eyes. It is coarse-grained, lens-free, stings the gaze and of which – who knows? – an excess may even damage fragile health. It's a world apart, hidden in ours, which haunts it, suffocates, torments it like a bad dream, an obscure thought, or a whiff of freedom which it is not used to. The air is different there, both sombre and incandescent, intoxicating and intangible. Things are therefore not quite what they seem, and life seems to breathe differently, several notches below.

■ Stephan De Broyer et Emmanuel d'Autreppé